

Toen de sabbat voorbij was,
gingen Maria van Magdala
en Maria, de moeder van Jakobus,
en Salome
reukwerk kopen om hem te zalven.
En heel vroeg in de ochtend,
de eerste dag van de week,
gaan zij naar het graf,
de zon was net opgegaan.
En ze zeiden tegen elkaar:
'Wie zal de steen voor het graf weggrollen?'
En ineens zien zij
dat de steen al weggerold is,
het was ook een hele grote.

En ze gingen het graf binnen
en zagen, rechts, een jonge man zitten
in een wit gewaad.
En ze stonden verstomd van schrik.
Maar hij zei: 'Niet bang zijn.
Jullie zoeken Jezus van Nazaret,
die ze gekruisigd hebben?
Hij is opgestaan, hier is hij niet.
Kijk, de plaats waar ze hem hadden gelegd.
Maar ga nu, ga aan zijn leerlingen
en aan Petrus vertellen:
hij gaat jullie voor naar Galilea.
Daar zul je hem zien,
zoals hij je gezegd heeft.'

En ze liepen naar buiten,
ze vluchtten weg van het graf.
Ze beefden,
ze waren totaal buiten zichzelf.
Ze vertelden er niets van, aan niemand.
Ze waren bang.

Marcus 16, 1-8

Dit verrijzenisverhaal is het laatste verhaal
van het oorspronkelijke Marcusevangelie.
Veel vertalingen laten er nog een verhaal op
volgen, maar dat is later toegevoegd.

Dit is dus het slot van een boek dat als titel
mee kreeg: 'de blijde boodschap van Jezus
Messias' (Mc. 1, 1). Het klinkt vreemd dat het
dan eindigt met 'ze waren bang'. Maakt die
'blijde' boodschap dan toch niet zo blij?

De boodschap van de *jonge man in een wit
gewaad* is wel hoopgevend: 'jullie zoeken
Jezus van Nazaret, die ze gekruisigd
hebben? Hij is opgestaan, hier is hij niet.' Dat
is toch 'blijde boodschap', gebracht door
iemand die een engel lijkt te zijn, een
boodschapper van God. Wat wil je meer?

En toch. Die 'blijde boodschap' kan een
echte 'dooddoener' worden, als ze al te
gemakkelijk wordt uitgesproken. De vrouwen
willen nog een laatste keer voor Jezus
zorgen, al was het maar door zijn dode
lichaam te zalven. Een laatste gebaar van
genegenheid. Maar ze zijn bang: er ligt een
hele grote steen in de weg. 'Wie zal de steen
voor het graf weggrollen?' Het is niet alleen
letterlijk een grote steen, ook figuurlijk. Hoe
voelen die vrouwen zich, als ze het dode
lichaam van hun goede vriend Jezus nog
een laatste keer willen verzorgen? Dan
moeten ze voorbij die *hele grote steen* van
verdriet, pijn en gemis. Maar eens de stap
gezet, zien zij *dat de steen al weggerold is*.
Tenminste op dat moment toch. Hun
liefdevolle zorg is sterker dan hun verdriet.

En dan komt die verrijzenisboodschap, in
naam van God: 'Niet bang zijn. Jullie zoeken
Jezus van Nazaret, die ze gekruisigd
hebben? Hij is opgestaan, hier is hij niet.
Kijk, de plaats waar ze hem hadden gelegd.'

Met die woorden worden de vrouwen van
het graf weg gestuurd, naar de andere
leerlingen en naar Petrus, met de opdracht
naar Galilea te gaan. Met andere woorden:
die Galileeërs moeten naar huis gaan. 'Daar
zul je Hem zien, zoals Hij je gezegd heeft.'

'Het leven gaat verder', zegt men en dat is
ook zo. In hun eigen midden kunnen ze voor
elkaar zorgen, verbondenheid beleven,
gemeenschap vormen, zoals ze met Jezus
hadden beleefd. Dat had Hij hen toch als
voorbeeld meegegeven toen Hij hen de
voeten waste. 'Je zult gelukkig zijn als je dit
niet alleen begrijpt, maar er ook naar
handelt.' (Johannes 13, 17) En Hij had hen op
weg gezet om brood te breken en te delen,
zoals Paulus het later zou omschrijven: 'altijd
wanneer u dit brood eet en uit de beker
drinkt, verkondigt u de dood van de Heer,
totdat Hij komt.' (1 Korintiërs 11, 26) Zo wou
Hij bij hen komen, doorheen de dood.

*En ze liepen naar buiten, ze vluchtten weg
van het graf. Ze beefden, ze waren totaal
buiten zichzelf. Ze vertelden er niets van, aan
niemand. Ze waren bang. Zo gaat het als we
een dierbare verliezen. We hebben het
moeilijk. We zijn soms buiten onszelf. We
sluiten ons soms af. We zijn bang. Mag het?*

Hopelijk ontmoeten we dan medemensen
die dat aanvaarden, die onze gebrokenheid
willen delen, die voor ons zorgen, die nabij
kunnen zijn, engelen van mensen. Is dat niet
de bedoeling van een gemeenschap, daar
waar we 'thuis' zijn, in ons eigen Galilea?
*Daar zullen we Hem zien, zoals Hij gezegd
heeft. Hij geeft ons levenskracht.*

Verrijzenisgeloof kijkt de dood in de ogen en
ontdekt leven, voorbij de dood.

God,
als de dood dichtbij komt,
zend ons dan een engel van een mens,
die pijn, verdriet en gemis
wil delen.

Zend ons een mens,
die ons weer op weg zet
naar ons gewone dagelijkse leven.

Zend ons een mens,
die onze gebrokenheid
met liefdevolle zorg omringt.

Zend ons een mens,
die met ons brood en beker deelt
en ons de verrezen Jezus laat ontmoeten.

Zend ons een engel van een mens
die ons de kans geeft te genieten
van de vreugde van het volle Leven.

En help ons, God,
om zelf ook engelen van mensen te zijn
voor elkaar.

Amen.

Beeld:
Basilique Notre Dame, Avioth

In het Licht van Gods Woord

Ze waren bang